

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ἦτο Τετάρτη, Περικλῆ, και τρίτη Σεπτεμβρίου, και ὁ καθέννας χαλασμὸν ἐπρόσμενε Κυρίου, διότι ἐπροφήτευσαν καμπόσοι ἐκ Βιέννης πῶς θὰ γενῆ καταστροφή αὐτῆς τῆς οἰκουμένης.
- Ἦτο Τετάρτη θλιβερῆ και Σεπτεμβρίου τρίτη, κί' ἐγὼ ἐπῆγα μόνος μου και σκεπτικὸς ἰστὸ σπῆτι, ὁ ὕπνος ὁμως, Περικλῆ, δὲν μοῦκλεινε τὰ μάτια κί' ἐνόμιζα πῶς σείνονται καρέκλαις και κρεββάτια.
- Ἄλλά και ἄλλοι πάμπολλοι μὲ τὰ παπλώματά των, μαζί μὲ τῆς γυναῖκες των καθὼς και τὰ παιδιὰ των, ἐβγήκανε εἰς τάνοικτὰ νὰ πέσουν στρωματσάδα, και γὼρ σεισμός ἐπέκειτο καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Σημεῖα δὲ ἀνήγγειλαν τὸ προσεγγίζον τέλος... και πρῶτον μὲν ἐπρόβαλε διάπυρόν τι βέλος, ἐξακοντίζον φῶς λαμπρόν και φλογερούς σπινθῆρας καθ' ὅλον τὸν ὄριζοντα, ὡς λέγουν, τῆς Κερκύρας, ἐξ ἄλλου δὲ ἰστὴν Τρίπολι βροντᾶ και μπουμπουνίζει κί' ἐνὸς Ἁγίου τὸ σεπτὸν εἰκόνισμα δακρύζει, και οἱ παππάδες παρευθὺς φοροῦν τὰ πετραχήλια κί' οἱ κάτοικοι περίτρομοι πηγαίνουν μὲ μαντύλια και τοῦ σκουπίζουν εὐλαβῶς τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ἀλλὰ δὲν παύει μιὰ στιγμή ὁ Ἅγιος τῆ γρίνα. Τὸν ἐρωτοῦν τί ἔπαθε κί' ἐκεῖνος δὲν τοὺς λέει, και δίχως λόγο νὰ τοὺς ἰπῆ ὁδύρεται και κλαίει, και χύνει τόσα δάκρυα ποῦ λὲς πῶς εἶναι βρούσι κί' οὔτε σεντόνι δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ τοῦ τὰ σκουπίση.
- Π.—Και πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτό;
- Φ.— Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσω;
- Κί' ἐγὼ θαρρῶ τὰ κλάμματα μαζί του πῶς θ' ἀρχίσω.
- Π.—Μὰ τί θὰ δούν τὰ μάτια μας, βρε Φασουλῆ καυμένη, ἂν και τὰ εἰκονίσματα θ' ἀρχίσουνε νὰ κλαῖνε;
- Φ.—Ἄλλ' ἂν ἀρχίσουν, Περικλῆ, και νὰ ἰμλοῦν ἀκόμη;
- Π.—Θαρρῶ πῶς ἀνετράπησαν τῆς φύσεως οἱ νόμοι. Ἀκούω ἦχον μυκηθμῶν και κρότων ὑπογείων κί' ἰδοὺ τὰ εἰκονίσματα δακρύζουν τῶν Ἁγίων, ἀφίνει δὲ ὁ Σαββαῶθ τὸν ἀφθαρτὸν του θρόνον κί' εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁμιλεῖ διὰ γραπτῶν εἰκόνων, κί' ἴσως κί' ὁ ἴδιος κατεβῆ μιὰ μέρα νὰ τὰ ποῦμε, και τὲτ ἂ τὲτ ἰμορέσωμε νὰ συνεννοηθοῦμε.
- Φ.—Ὁ κόσμος παρεφρόνησε σοῦ ἐπαναλαμβάνω, και μιὰ σαλάτα ἔγιναν τὰ κάτω και τ' ἀπάνω... κί' ὅσο διαβαίνει ὁ καιρὸς κί' ἡ φύσις παρακαμάζει, ὁ οὐρανός, βρε Περικλῆ, ἰστὴν γῆν θὰ πλησιάζη κί' ἐκεῖνη πρὸς τὸν οὐρανόν.
- Π.— Πῶς τὸ καταλαβαίνεις;
- Φ.—Ἐκ τῶν συχνῶν καταστροφῶν αὐτῆς τῆς οἰκουμένης.
- Π.—Τί λὲς, μωρέ;
- Φ.— Μὰ τὸ σταυρὸ σοῦ λέω, Περικλέτο, πῶς τέτοιο πρᾶγμα γίνεται, κί' ἂν θέλῃς πιστεψέ το.
- Π.—Ὡστε τὰ στρώματα τῆς γῆς πρὸς τὰ ὕψηλα πηγαίνουν.
- Φ.—Καθὼς κί' ἐκεῖνα τοῦρανοῦ ἰστὰ κάτω κατεβαίνουν. Τὸ πρᾶγμα δὲ ἀπλούστατον κατὰ τὸν Πυθαγόρα...
- Π.—Θὰ πέση ἀπὸ μαστουνιαῖς ἰστὴ ράχη σου σπαλιόρα.
- Φ.—Τὸ κέντρον δὲ τῆς γῆς αὐτῆς ρευστὴ δὲν εἶναι ὕλη, οὔτε ἡ γῆ δὲν φαίνεται ὡς εἶδος τι καμπύλη, ἀλλ' εἶναι ὄγκος στερεός και συμπαγῆς, και γύρω ὑπάρχει δεύτερος φλοιός...
- Π.— Θαρρῶ πῶς θὰ σὲ δείρω.
- Φ.—Πέριξ δὲ τούτου τοῦ φλοιοῦ κί' ὀλίγον περαιτέρω...
- Π.—Βρε πάψε, ἀφιλότιμε, και θὰ ἰστὴν καταφέρω.
- Φ.—Πέριξ δὲ τούτου τοῦ φλοιοῦ, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, ὑπάρχουν ρήγματα ὀπῶν και βράχοι ἀνιόντες, μάζα δ' ἐκρέει φλογερά και τετηκυῖα ὕλη, διαπυροῦσα τὰς ὀπὰς και τοῦ φλοιοῦ τὰ χεῖλη, και ἦτις βαθμηδὸν τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα κατατρῶγει, καθὼς φρονῶ κί' ἐγὼ αὐτός και ἄλλοι σεισμολόγοι.
- Π.—Βρε θὰ μοῦ ἰπῆς γιὰ τὸν σεισμό;
- Φ.— Καθὼς λοιπὸν σοῦ εἶπα, τὸ ἐκκρεμές μου, Περικλῆ, μεσάνυκτα ἐκτύπα, κί' ἐγὼ εἰς τὸ κρεββάτι μου ἐξάπλωσα ντυμένος, ἔχων ἰστὸ νοῦ μου τὸν σεισμόν καιτῶν θνητῶν τὸ γένος. Πλὴν μόλις ἦλθεν ὁ Μορφεὺς-ὁ σπαραγγὸς θανάτου!- δὲν ξέρω πῶς ἐκούνησε ὁ σκύλος τὴν οὐρά του, κί' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ κούνημα τὸ λογικόν μου χάνω, εὐθὺς ἀπ' τὸ κρεββάτι μου τινάζομαι ἀπάνω κί' ἔξω φρενῶν παραλαλῶ και τρέχω μὲς ἰστὴ μέση, φωνάζων «Συχωρᾶτε με και ὁ Θεὸς ἰσχωρέσοι.» Ὅλ' ἡ φαιμήλια μου ξυπνᾶ μὲ τῆ φωνῆ μου τούτη, κί' ἀρχίζει κλάμμα και κακό...
- Π.— Οὐ! νὰ χαθῆς, τσιφούτη.
- Φ.—Φοβοῦμαι ὅταν κούνημα κί' ὁ Σαββαῶθ ἀρχίσῃ.
- Π.—Οὐ! νὰ χαθῆς, τσιφούταρε...
- Φ.— Βρε παίζεις μὲ τῆ φύσι;
- Π.—Λοιπόν;
- Φ.— Λοιπὸν τὸ κλάψιμο ἀρχίζουν τὰ παιδιὰ μου, μὰ κλαῖνε κί' ὅλα, Περικλῆ, τὰ εἰκονίσματά μου, καθὼς και τῆς Τριπόλεως ὁ Ἅγιος ἐκεῖνος, κί' ἀκούεται ἀνάμικτος ὀλολυγμός και θρηῆνος, κί' ἐγὼ πηγαίνω μιὰ ἐμπρός και μιὰ πηγαίνω πίσω, χωρὶς νὰ ξέρω, ἀδελφέ, ποῖα νὰ πρωτοσκουπίσω, τὰ δάκρυα τῶν τέκνων μου ἢ τῶν σεπτῶν εἰκόνων;...
- Π.—Και τέλος;...
- Φ.— Φεύγω ἰστὸς ἀγρούς κί' ἐν μέσῳ τῶν λειμώνων, γιὰ νὰ μὴ μ' εἶρη ὁ σεισμός ὁ ψυχοκυνηγᾶτης... μὰ παρητήθη ἔμαθα και ὁ Μπαῖρακτάρης, κί' ἂν ἔχῃς ὄρεξι καιρό και χρήματα νὰ χάνῃς, τώρα ἰμορεῖς ἐλεύθερα τὸν πόντο σου νὰ βάνῃς.
- Π.—Κί' ἐγὼ, μωρέ, τὸ ἔμαθα γιὰ τὸν Μπαῖρακτάρη.
- Φ.—Λοιπόν;
- Π.— Ὅριστε δὲ ὀ σφερκίαις, διαόλου φοβιτσάρη.